

Ninh Bình

Cũng nhờ một dịp tình cờ, chúng tôi gặp một Sơ Dòng Mến Thánh Giá Phát Diệm đi công tác tại Los Angeles. Hội đã đồng ý bảo trợ cho 30 em từ lớp 3 tới lớp 7. Đa số các em có hoàn cảnh gia đình rất đáng thương: mồ côi cha, mẹ, cả cha lẫn mẹ, hay cha mẹ bỏ rơi. Đây là lần đầu tiên chúng tôi gặp các em, và các em chưa biết gì về Hội.

Vì muốn tiết kiệm, chúng tôi đã dùng hãng máy bay rẻ tiền nên cũng có những điều không được tiện nghi, nhưng rồi cũng đã đến

được phi trường Nội Bài lúc 3 giờ chiều. Vì đây là lần đầu tiên chúng tôi ra miền Bắc, các Sơ đã cẩn thận ra tận phi trường đón và đưa về Ninh Bình, rồi các Sơ về Phát Diệm cách thị xã chừng 10km. Con đường Nội Bài-Ninh Bình khoảng 100 km mà đi mất 3giờ vì có nhiều đoạn đường xấu, đông xe, tài xế chạy thiếu trật tự. Chúng tôi hẹn các em sau giờ học, tức là chừng 5g chiều. Các em ở rải rác nhiều làng xã cách xa Kim Sơn, các Sơ phụ trách chở các em đến bằng xe gắn máy. Mỗi Sơ chở 2 em, vì vậy hôm ấy có 20 em gặp chúng tôi mà có hơn 10 Sơ cũng đến nữa. Các em hiền lành, dễ thương và đẹp thơ ngây như bao trẻ em khác. Có lẽ nhiều em chưa bao giờ ra khỏi làng và chưa bao giờ gặp người không nói giọng Bắc! Những hộp kẹo, cái bánh, bao lì xì vừa nhận được, các em cầm lấy mân mê không dám ăn và không dám mở ra, có lẽ sẽ đem về khoe với thân nhân!

Một em trong nhóm viết thư khá hay, chúng tôi tặng em món quà khích lệ là cái pin cài áo hình trái tim có battery. Em mân mê món quà rồi nói “Con sẽ nhớ: đây là trái tim nhân ái của các cô chú.”

Qua các Sơ, chúng tôi biết được rằng với số học bổng \$50 mỗi năm, các em có thể đủ để đóng tiền học và mua thêm bút vở, các em tiểu học thì có thể sắm thêm cái áo hay đôi dép. Chi tiết này làm chúng tôi suy nghĩ và nguyện sẽ cố gắng sống tiết kiệm hơn và ra sức gây quỹ để làm ra nhiều cái \$50 như thế nữa.

Một điều làm chúng tôi băn khoăn: 3 em trong nhóm có phụ huynh là nạn nhân của HIV. Chúng tôi tìm hiểu thì được biết cách đây không lâu có phong trào vào rừng đào vàng. Công việc này thu hút nhiều người trẻ, lại ở sâu trong rừng và có lúc làm ra được nhiều tiền. Ba điều này cộng thêm với những hiểu biết quá hạn chế về vệ sinh đã làm cho vi trùng lây lan cho nhiều người, cướp mất nhiều mạng sống và đem đến cảnh mồ côi bơ vơ cho nhiều trẻ em vô tội. Đáng thương thay, các em bé chỉ biết nói “bố con mất vì bệnh xã hội”, “mẹ con mang bệnh xã hội” có lẽ đầu óc ngây thơ của các em chưa hiểu được đó là bệnh gì. Mong rằng nếu được tiếp tục đến trường, các

em sẽ được học và hiểu hơn, từ đó có một cuộc sống lành mạnh, biết bảo vệ mình và người chung quanh.

Dòng Mến Thánh Giá Phát Diệm đã ngưng trệ hoạt động một trong thời gian rất dài, các Sơ phân tán từ năm 1954, cơ sở nhà Dòng bị chiến tranh tàn phá. Mãi đến năm 1991 Dòng mới được nhận đệ tử. Các Sơ trẻ được ra Hà Nội hay vào Sài Gòn tu học, có Sơ được gửi ra nước ngoài du học. Thế hệ trẻ này đem đến

cho nhà Dòng một sức sống mới, hồi sinh lại nhà Dòng. Hiện nhà Dòng đang được từ từ xây dựng lại, đó cũng nhờ các ân nhân đồng hương Phát Diệm từ khắp nơi giúp đỡ. Nhà Dòng có nhà tình thương nuôi trẻ mồ côi, nhà nuôi người bệnh HIV giai đoạn cuối, phòng khám bệnh và phát thuốc Đông Y, vườn trồng thuốc Nam, trồng nghệ đen, vv... Hội đã tặng nhà Dòng một ngân khoản để góp phần vào những công việc từ thiện bác ái này.

Dân chúng ở Ninh Bình còn hiền hòa, chân thật. Cuộc sống còn khó khăn. Tại thị xã, một vài con đường tương đối rộng rãi và vài công trình đang được “ưu tiên” xây cất, xe đi chùng 5 phút ra đến nông thôn, vẫn cảnh cái cày đi trước con trâu. Đang mùa xuân, trời còn lạnh (khoảng 55 độ F) và mưa lâm râm, chập choạng tối, vậy mà nông dân vẫn cong lưng cấy lúa. Người ngâm sâu dưới nước, họ vốc từng tảng bùn lớn đập bờ ruộng. Cũng lội lồm bồm dưới nước bùn, một vài em trai đang cào ốc. Thịnh thoảng nhận được thư học sinh kể chuyện đi cào ốc, chúng tôi chưa hình dung được sự cực khổ của công việc ấy, cho đến lúc tận mắt chứng kiến cảnh này.

Buổi sáng trong lúc có thì giờ dư giả (vì phải chờ đến 5 giờ chiều mới gặp được các em), anh tài xế đưa chúng tôi đến khu du lịch Tràng An cách thị xã 14km. Thế là không tính trước mà chúng tôi được đi ngắm thắng cảnh. Đây là vùng “sinh thái” do một nhà đầu tư “thu mua” đất của nông dân quanh vùng gần những quả núi có hầm động. Đất được đào đi, nước được bơm vào để làm thành con sông đào dài 12km nối liền đi quanh 9 quả núi ấy. Những nông dân “bán” đất được “ưu tiên” làm nghề chèo đò để đưa du khách. Du khách mua vé 80.000 VND/người, 4 người đi một đò, nhưng người chèo đò chỉ được trả 60.000VND/1chuyến. Họ chèo rã cả tay gần 2 giờ đi hết con sông dài 12km ngoằn ngoèo, qua những động nhỏ, những khúc quanh hẹp và phải vui vẻ nói chuyện làm vui lòng khách. Vì có hơn 1000 con đò như thế, có khi cả 2, 3 ngày mới lại đến phiên chèo. Tuy vậy người chèo đò cũng không được bỏ về sau chuyến của mình, mà phải ngồi đó để làm cảnh bên đò có tập nập cả ngàn con đò nhỏ sơn cùng màu đang chờ!

Cảnh thì có đẹp nhưng lòng không khỏi xót xa ngậm ngùi!